

ужъ да събира милостиня. Обходи всички градове, стигна до Костуръ. На гърба си носи калугерско расо и свещена мантия, а подъ тѣхъ си носи тънката сабя и тежкия буздуганъ и си води Шарко.

Когато стигна града, веднага попита, къде е спрѣлъ Гино Латинеца и тръгна да го намѣри. Гино бѣше взелъ най-хубавата кѣща, край която минаваше реката. Марко видѣ отдалече своитѣ робини да ператъ черна вълна бѣла да стане, бѣла вълна черна да стане.

— Помози Богъ, Гинови робини! провикна се царевича съ преправенъ гласъ да не би да го познаятъ момичетата. — Дома ли е господаря ви?

— Далъ Бого добро, отче непознати! Дома си е, ала сега лежи, полегналъ е да поспи.

Всички робини повдигнаха очи, погледнаха калугера, после спрѣха погледи на коня му. Една пошепнала:

— Дали не е царевича? Неговия конъ язди.

Но не можаха да познаятъ Марка.

Калугера приближи съвсемъ и заговори:

— Идете, кажете на Гино чорбаджи за Бога, за душа, каквото обича да подари. Не искамъ на сила милостиня, кой каквото иска, това да подари.

Не се стѣрпѣ една отъ робинитѣ, запита калугера:

— Не ми се сърди, свети отче! Гледамъ те, коня на нашия царевичъ яздишъ, да не би да си Крали Марко?

Прекръсти се калугера, направи тѣжни очи.

— Богъ да го прости Крали Марко, каза! Той умрѣ преди два месеца въ манастиря Св. Димитъръ. Даде ми коня си, за да го опѣя и свѣщъ понѣкога да музапалвамъ. Миръ на умрѣлитѣ, да даде Богъ здраве на живитѣ!